

Határozatok Tára

SHARPSTON
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2013. május 16.¹

C-120/12. P. sz. ügy
C-121/12. P. sz. ügy
C-122/12. P. sz. ügy

Bernhard Rintisch
kontra

Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták)
(OHIM)

„Fellebbezés — Közösségi védjegy — Felszólalás — A korábbi védjegy létezésének és érvényességének bizonyítékai — Az OHIM által megállapított határidő lejártát követően benyújtott bizonyítékok és fordítások — A fellebbezési tanács mérlegelési jogköre”

1. Az e három ügyben benyújtott fellebbezések a Törvényszék ugyanazon a napon hozott azon három ítélete ellen irányulnak, amelyek tartalma hasonló, és a 40/94 rendelet² 74. cikke (2) bekezdésének, valamint a 2868/95 rendelet (a továbbiakban: végrehajtási rendelet)³ 20. szabálya (1) bekezdésének és 50. szabálya (1) bekezdésének azonos értelmezésén alapulnak. A fellebbezések ugyanazon a két joggalapon alapulnak.

2. Valamennyi esetben ugyanaz a védjegyjogosult, B. Rintisch szólalt fel három különböző védjegy közösségi védjegyként történő lajstromozásával szemben azon az alapon, hogy azok összetéveszthetők bizonyos védjegyekkel, amelyeknek állítása szerint ő a jogosultja. Felszólalása alátámasztására többek között korábbi német védjegyekre hivatkozott. A lajstromozással szembeni felszólalás alátámasztására szintén bizonyítania kellett e korábbi védjegyek létezését és érvényességét. B. Rintisch azonban nem nyújtotta be a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) (a továbbiakban: OHIM vagy Hivatal) felszólalási osztálya részére az utóbbi által meghatározott határidőn belül az erre vonatkozó valamennyi szükséges bizonyítékot a vonatkozó dokumentumoknak az eljárás nyelvére történő fordításával együtt, amely valamennyi ügyben az angol volt. A felszólalási osztály ezért elutasította a felszólalásokat. Ezt követő fellebbezése keretében B. Rintisch további dokumentumokat nyújtott be, valamint az okirati bizonyítékok fordításait. Az OHIM fellebbezési tanácsa valamennyi ügyben elutasította azok figyelembevételét azon az alapon, hogy erre nem terjed ki mérlegelési jogköre. A Törvényszék elutasította a fellebbezési tanács határozatai ellen benyújtott kereseteket.

1 — Eredeti nyelv: angol.

2 — Noha a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i módosított 40/94/EK tanácsi rendeletet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.; a továbbiakban: 40/94 rendelet) a közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet (HL 2009. L 78., 1. o.; a továbbiakban: 207/2009 rendelet) hatályon kívül helyezte, és annak helyébe lépett, a 40/94 rendelet volt hatályban akkor, amikor B. Rintisch felszólalási kérelmeit benyújtotta, és amikor a három ügyben további jelentős események történtek. Mindenesetre a 207/2009 rendelet lényegében nem tesz mást, mint kodifikálja a 40/94 rendeletet és az utóbbi módosításait. A 40/94 rendeletnek a jelen eljárásokban szóban forgó rendelkezései változatlanok maradtak.

3 — A többek között a 2005. június 29-i 1041/2005/EK bizottsági rendelettel (HL 2005. L 172., 4. o.) módosított, a közösségi védjegyről szóló 40/94/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló, 1995. december 13-i 2868/95/EK bizottsági rendelet (HL 1995. L 303., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 189. o.).

3. A jelen fellebbezésekben annak eldöntésére kérik a Bíróságot, hogy a Törvényszék tévedett-e annak állítása során, hogy a fellebbezési tanács nem rendelkezik arra vonatkozó mérlegelési jogkörrel, hogy figyelembe vegye a korábbi védjegyek létezésére és érvényességére vonatkozó bizonyítékokat, valamint az okirati bizonyítékoknak a felszólalási osztály által kitűzött határidő lejártát követően benyújtott fordítását.

Az európai uniós védjegy jog

4. A 40/94 rendelet „Felszólalás” című 42. cikke ekként rendelkezik:

„(1) A közösségi védjegybejelentés meghirdetésétől számított három hónapon belül a 8. cikk alapján a bejelentett megjelölés védjegyként való lajstromozásával szemben felszólalhat: [⁴]

[...]

(3) A felszólalást írásban kell benyújtani, és abban meg kell jelölni az annak alapjául szolgáló okokat. A Hivatal által megjelölt határidőn belül a felszólaló állításainak alátámasztására tényeket, bizonyítékokat és érveket terjeszthet elő.”

5. „A tényállás vizsgálata hivatalból” című 74. cikk az alábbiak szerint rendelkezik:

„(1) A Hivatal az előtte folyó eljárásban a tényeket hivatalból vizsgálja. A lajstromozás viszonylagos kizáró okaival összefüggő eljárásban azonban a Hivatal a vizsgálat során a felek által előterjesztett tényálláshoz, bizonyítékokhoz és érvekhez, valamint a kérelem szerinti igényekhez kötve van.

(2) A Hivatal figyelmen kívül hagyhatja azokat a tényeket vagy bizonyítékokat, amelyeket az érintett felek nem kellő időben terjesztettek elő.”

6. A végrehajtási rendelet lefekteti a rendelet végrehajtásához szükséges szabályokat.⁵ Szabályainak „biztosítania kell a Hivatal előtti közösségi védjegyeljárások zavartalan és hatékony lefolytatását”.⁶

7. A 18. szabály leírja az elfogadható felszólalásra vonatkozó eljárás megindulását:⁷

„(1) Amikor a felszólalást elfogadhatónak nyilvánítják a 17. szabály értelmében, a Hivatal értesítést küld a feleknek, amelyben tájékoztatja őket arról, hogy a felszólalási eljárás a közlemény kézhezvételétől számított két hónapon belül megkezdődik. [...]

[...]”.

8. A 19. szabály szerint:

„(1) A Hivatal lehetőséget ad a felszólalónak, hogy benyújtsa a felszólalása alátámasztására szolgáló tényeket, bizonyítékokat és érveket, vagy kiegészítse a 15. szabály (3) bekezdése alapján benyújtott bármely tény, bizonyítékot vagy érvet az általa megadott határidőn belül [...]

4 — A 8. cikk rögzíti a viszonylagos lajstromozást kizáró okokat.

5 — Lásd a végrehajtási rendelet ötödik preambulumbekzdését.

6 — Lásd a végrehajtási rendelet hatodik preambulumbekzdését.

7 — A 17. szabály tartalmazza a felszólalás elfogadhatatlannak nyilvánításának okait. Ezek között szerepel: a felszólalási díj megfizetésének elmulasztása, a felszólalási kérelem késedelmes benyújtása, a felszólalás indokolásának hiánya, azon korábbi védjegy vagy korábbi jog egyértelmű megjelölésének elmulasztása, amelyen a felszólalás alapul, a 16. szabály (1) bekezdésében előírt fordítás benyújtásának elmulasztása, a 15. szabály rendelkezéseinek való megfelelés elmulasztása.

(2) Az (1) bekezdésben említett határidőn belül a felszólaló benyújtja a korábbi védjegye vagy joga létezésének, érvényességének és az oltalom terjedelmének bizonyítékát, valamint a felszólalásra való jogosultságát igazoló bizonyítékot. A felszólaló különösen az alábbi bizonyítékokat nyújtja be:

a) ha a felszólalás alapja olyan védjegy, amely nem közösségi védjegy, a benyújtásának vagy lajstromozásának bizonyítéka az alábbiakkal igazolva:

[...]

ii. ha a védjegyet lajstromba vették, a megfelelő lajstromozási igazolás, és adott esetben a legújabb megújítási igazolás másolata, amely feltünteti, hogy a védjegy oltalmának időtartama meghaladja az (1) bekezdésben említett határidőt és annak bármilyen meghosszabbítását, vagy a védjegyet lajstromba vevő igazgatási szerv által kibocsátott egyenértékű dokumentum másolata;

[...]

(3) Az (1) és (2) bekezdésben említett tájékoztatás és bizonyítékok nyelve az eljárás nyelve, vagy fordítást mellékelnek. A fordítást az eredeti dokumentum benyújtására rendelkezésre álló határidőn belül nyújtják be.

(4) A Hivatal nem veszi figyelembe az írásbeli beadványokat vagy dokumentumokat, illetve azok azon részét, amelyeket nem nyújtottak be, vagy nem fordítottak le az eljárási nyelvre a Hivatal által megállapított határidőn belül.”

9. „A felszólalás vizsgálata” című 20. szabály a következőket mondja ki:

„(1) Ha a 19. szabály (1)⁸] bekezdésében említett határidő lejártáig a felszólaló nem bizonyítja a korábbi védjegyének vagy jogának meglétét, érvényességét és oltalmi hatályát, valamint a felszólalásra való jogosultságát, a felszólalást elutasítják mint megalapozatlant.

(2) Ha a felszólalást nem utasítják el az (1) bekezdés alapján, a Hivatal tájékoztatja a bejelentőt a felszólaló beadványáról, és felkéri, hogy nyújtsa be észrevételeit a Hivatal által megállapított határidőn belül.

(3) Ha a bejelentő nem nyújt be észrevételeket, a Hivatal a rendelkezésére álló bizonyítékok alapján dönt a felszólalásról.

(4) A bejelentő által benyújtott észrevételeket közlik a felszólalóval, akit a Hivatal – ha ezt szükségesnek ítéli – válaszadásra szólít fel az általa megjelölt határidőn belül.

(5) A 18. szabály (2) és (3) bekezdését értelemszerűen alkalmazzák a felszólalási eljárás megkezdésének napja után.

(6) Indokolt esetben a Hivatal felkérheti a feleket, hogy csak egyes kérdésekre korlátozzák az észrevételeiket, amely esetben lehetővé teszi a feleknek, hogy az eljárás későbbi szakaszában más kérdéseket is felvessenek. A Hivatal semmilyen esetben sem köteles tájékoztatni a feleket arról, hogy mely tényeket vagy bizonyítékokat lehetne benyújtani, vagy hogy melyeket nem nyújtottak még be.

8 — A kezdő szavakat az alábbiak szerint értem: „Ha a 19. szabály (1) bekezdésében említett határidő lejártát megelőzően”.

[...]”.

10. „A fellebbezés vizsgálata” című 50. szabály (1) bekezdésének első és harmadik albekezdése kimondja:

„Eltérő rendelkezés hiányában a fellebbezési eljárásban megfelelően alkalmazni kell annak a szervezeti egységnek az eljárására vonatkozó előírásokat, amely a fellebbezéssel megtámadott határozatot hozta.

[...]

Ha a fellebbezés a felszólalási osztályok egyikének határozata ellen irányul, a fellebbezési tanács a rendeletben és e szabályokban megállapított vagy a felszólalási osztály által a rendelettel és e szabályokkal összhangban megadott határidőn belül benyújtott tényekre és bizonyítékokra korlátozza a fellebbezés vizsgálatát, kivéve ha a fellebbezési tanács úgy véli, hogy a rendelet 74. cikkének (2) bekezdése értelmében további vagy kiegészítő tényeket és bizonyítékokat kell figyelembe venni.”

Az OHIM előtti eljárások

A C-120/12. P. sz. ügy

11. A Bariatrix Europe Inc. SAS (a továbbiakban: Bariatrix) 2006. március 17-én a „PROTI SNACK” szóvédjegy közösségi védjegyként történő lajstromozását kérte a Nizzai Megállapodás⁹ szerinti 5., 29. és 32. osztályba tartozó áruk vonatkozásában.

12. 2007. március 9-én B. Rintisch felszólalást nyújtott be az említett védjegy lajstromozásával szemben a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjában szereplő indok alapján (összetéveszthetőség a vásárlóközönség részéről azon a területen, ahol a korábbi védjegy oltalom alatt áll). A felszólalása alapjául szolgáló korábbi védjegyek magukban foglalták a „PROTIPLUS” és „PROTI” német szóvédjegyet, valamint a „PROTIPOWER” német ábrás védjegyet.

13. Felszólalási kérelmével együtt B. Rintisch dokumentumokat nyújtott be az említett egyes korábbi védjegyek létezésének és érvényességének bizonyítása érdekében. Különösen az alábbiakat nyújtotta be a felszólalási osztály részére: egyrészt a Deutsches Patent- und Markenamt (német szabadalmi és védjegy hivatal, a továbbiakban: DPMA)¹⁰ által kibocsátott lajstromozási okiratok, másrészt pedig a DPMA online lajstromából származó kivonatok. Szintén benyújtotta az eredeti lajstromozási okiratok angol fordítását, de az online lajstromból származó kivonatok esetében ezt nem tette meg.

14. 2007. április 26-án a felszólalási osztály közölte B. Rintischsel a felszólalási eljárás kontradiktórius szakasza megkezdésének időpontját. Kimondta, hogy a 10 évnél régebben lajstromozott védjegyek esetében megújítási okiratot kell benyújtani, és hogy a korábbi védjegyek létezését és érvényességét az eljárás nyelvére lefordított hivatalos okiratokkal kell bizonyítani. Amennyiben e bizonyítékot nem szolgáltatja 2007. augusztus 27-ig, a felszólalást a végrehajtási rendelet 20. szabályának (1) bekezdésével összhangban további érdemi vizsgálat nélkül elutasítják.

9 — A védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás.

10 — Az említett lajstromozási igazolások 1996. márciusi, 1996. októberi és 1997. márciusi keltezésűek voltak.

15. Közel egy hónappal az említett határidő lejártát követően, 2007. szeptember 25-én B. Rintisch valamennyi korábbi védjegy vonatkozásában benyújtotta az OHIM részére egyrészt a DPMA online lajstromából származó kivonatot, másrészt pedig a DPMA azt megerősítő nyilatkozatát, hogy a védjegyeket megújították azon időpontot megelőzően, amikor a felszólalási kérelmet benyújtották. Szintén benyújtotta az említett nyilatkozat angol nyelvű fordítását.

16. 2008. március 31-én a felszólalási osztály elutasította a felszólalást, mivel B. Rintisch a megállapított határidőn belül nem bizonyította azon védjegyek létezését és érvényességét, amelyek a felszólalás alapult. Először is a felszólalási kérelemmel benyújtott eredeti lajstromozási igazolások elégtelenek annak bizonyításához, hogy a korábbi védjegyek az OHIM által megállapított 2007. augusztus 27-i határidőig folyamatosan érvényesek voltak. A német jog szerint a német védjegyek oltalma a bejelentés napjától számított 10 év elteltével megszűnik. Másodszor a végrehajtási rendelet 19. szabályának (4) bekezdésével összhangban a DPMA-tól származó online kivonatok nem vehetők figyelembe a korábbi védjegyek megújítási napjának bizonyítékeként, mivel azokat nem fordították le az eljárás nyelvére. Harmadszor a felszólalási osztály a végrehajtási rendelet 20. szabályának (1) bekezdése alapján késedelmes benyújtásuk miatt elutasította a 2007. szeptember 25-én benyújtott dokumentumok figyelembevételét.

17. 2008. május 8-án B. Rintisch fellebbezést nyújtott be az említett határozattal szemben. Azt kérte, hogy a fellebbezési tanács tagadja meg a „PROTI SNACK” védjegy lajstromozását az összetévesztés veszélyének fennállása alapján. Azzal érvelt, hogy a DPMA-tól származó, le nem fordított kivonatok maguktól értetődőek voltak, és elegendők legalább annak bizonyításához, hogy „PROTIPLUS” és a „PROTI POWER” védjegyeket megújították. Fordításukkal együtt újra előterjesztette a felszólalási osztálynak 2007. szeptember 25-én benyújtott dokumentumokat, és azt kérte, hogy a fellebbezési tanács azokat vegye figyelembe.

18. A fellebbezést a fellebbezési tanács 2008. december 15-én elutasította. Kimondta, hogy a felszólalási osztály a végrehajtási rendelet 19. szabályának (2), (3) és (4) bekezdése, valamint 20. szabályának (1) bekezdése alkalmazásával helyesen döntött úgy, hogy B. Rintisch nem bizonyította kellőképpen a korábbi védjegyek létezését és érvényességét. Egyetértett a felszólalási osztály azon döntését megalapozó indokokkal, hogy nem veszi figyelembe a 2007. március 9-én benyújtott lajstromozási okiratokat (a védjegyek megújítása bizonyításának elmulasztása) és a DPMA-tól származó online kivonatok (a fordítás hiánya), továbbá a 2007. szeptember 25-én benyújtott dokumentumokat (késedelmes benyújtás). Megállapította továbbá, hogy sem a fellebbezési tanács, sem pedig a felszólalási osztály nem rendelkezik mérlegelési jogkörrel a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdése alapján arra, hogy figyelembe vegye az OHIM által megállapított határidő lejártát követően benyújtott dokumentumokat. A fellebbezési tanács hozzátette, hogy még ha rendelkezne is ilyen jogkörrel, azt nem gyakorolta volna B. Rintisch javára. A bejelentő nem járt el szabálytalanul, és nem is játszott szerepet B. Rintisch bizonyítékainak a megállapított határidő lejártát követő előterjesztésében.

19. 2009. február 13-án keresetet indított az említett határozat ellen a Törvényszék előtt.

A C-121/12. P. és a C-122/12. P. sz. ügy

20. A Valfleuri Pâtes Alimentaires SA (a továbbiakban Valfleuri) 2006. január 6-án a „PROTIVITAL” és a „PROTIACTIVE” szóvédjegy közösségi védjegyként történő lajstromozását kérte a Nizzai Megállapodás szerinti 5., 29. és 30. osztályba tartozó áruk vonatkozásában.

21. 2006. október 24-én B. Rintisch felszólalt mindkét védjeggyel szemben a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján. Felszólalása azon áruk ellen irányult, amelyek vonatkozásában a védjegybejelentéseket benyújtották. Kérelme alátámasztására B. Rintisch többek között korábbi német védjegyekre hivatkozott, amelyek között szerepelt a „PROTI” és a „PROTIPLUS” szóvédjegy, valamint a „PROTI POWER” ábrás védjegy.

22. 2007. január 16-án az említett egyes korábbi védjegyek létezésének és érvényességének bizonyítása érdekében B. Rintisch mindkét felszólalási eljárás kapcsán egyrészt a DPMA által kibocsátott lajstromozási okiratokat, másrészt pedig a DPMA online lajstromából származó kivonatokat nyújtott be. Csupán az egyes védjegyek lajstromozási okiratainak angol fordítását nyújtotta be.

23. 2007. január 23-án a felszólalási osztály közölte B. Rintischsel a „PROVITAL” védjegy lajstromozását érintő felszólalási eljárás kontradiktórius szakasza megkezdésének időpontját. 2007. március 13-án ezzel egyenértékű tájékoztatást közölt a „PROTIACTIVE” védjegyet érintő eljárásban. A felszólalási osztály kifejezetten kimondta, hogy B. Rintischnek az eljárás nyelvére lefordított hivatalos okiratok benyújtásával kell bizonyítania a korábbi védjegyek létezését és érvényességét. Felszólította, hogy a 10 évnél régebben lajstromozott védjegyek esetében nyújtson be megújítási okiratot. A bizonyítékok benyújtásának határideje a „PROVITAL” védjegyet érintő eljárásban 2007. június 4., míg a „PROTIACTIVE” védjegyet érintő eljárásban 2007. május 26. volt. A felszólalási osztály figyelmeztette B. Rintischt, hogy amennyiben a vonatkozó bizonyítékokat az említett határidőig nem nyújtja be, a felszólalását további érdemi vizsgálat nélkül elutasítják.

24. A felszólalási osztály a „PROVITAL” védjegyet érintő eljárásban 2007. szeptember 19-én, a „PROTIACTIVE” védjegyet érintő eljárásban pedig 2007. szeptember 24-én elutasította a felszólalást azon az alapon, hogy B. Rintisch elmulasztotta határidőn belül bizonyítani a korábbi védjegyjogok létezését és érvényességét. A lajstromozási okiratokon szerepelt a korábbi védjegyek eredeti lajstromozásának időpontja, de nem tüntették fel, hogy még érvényesek lesznek azon a napon, amikor a felszólalási osztály által megállapított határidő lejár. Önmagukban véve azonban e dokumentumok azt tartalmazzák, hogy az említett védjegyek érvényessége lejárt. A felszólalási osztály továbbá megállapította, hogy a végrehajtási rendelet 19. szabályának (4) bekezdése alapján nem veheti figyelembe a DPMA online lajstromból származó kivonatokat a korábbi védjegyek megújítási időpontjának bizonyítékeként, mivel nem nyújtottak be angol nyelvű fordítást.

25. 2007. október 23-án B. Rintisch fellebbezést nyújtott be mindkét határozat ellen, és azt kérte, hogy a fellebbezési tanács az összetévesztés veszélyének fennállása miatt tagadja meg a bejelentett védjegyek lajstromozását. Fellebbezésével a DPMA online lajstromából származó kivonatokat nyújtott be, és a DPMA azt megerősítő, angol fordítással ellátott nyilatkozatát, hogy a védjegyeket megújították azon időpontot megelőzően, amikor a felszólalási kérelmet benyújtották.

26. A fellebbezési tanács mindkét eljárásban, egyenként 2009. január 21-én és február 3-án elutasította a fellebbezést. Kimondta, hogy a felszólalási osztály helyesen utasította el a felszólalást, mivel B. Rintisch elmulasztotta a megállapított határidőn belül bizonyítani a korábbi védjegyek létezését és érvényességét. A 2007. január 16-án benyújtott lajstromozási okiratok önmagukban elégtelenek voltak annak bizonyításához, hogy a korábbi védjegyek érvényesek voltak azon a napon, amikor a felszólalási kérelmet benyújtották. Ezenkívül a felszólalási osztály helyesen járt el, amikor nem vette figyelembe a DPMA online lajstromból származó kivonatokat, mivel azokat nem fordították le angol nyelvre. Végül sem a felszólalási osztály, sem pedig maga a fellebbezési tanács nem rendelkezik mérlegelési jogkörrel arra, hogy figyelembe vegye az OHIM által megállapított határidőn túl benyújtott dokumentumokat. A végrehajtási rendelet 20. szabályának (1) bekezdése kifejezetten kimondja, hogy ilyen körülmények között a felszólalást el kell utasítani. Még ha rendelkezett is volna ilyen hatáskörrel a fellebbezési tanács, azt akkor sem gyakorolta volna B. Rintisch javára: a másik fél nem járt el szabálytalanul, és nem is játszott szerepet a bizonyítékok késedelmes benyújtásában.

A Törvényszék ítéleteinek összefoglalása

A T-62/09. sz. ügyben hozott ítélet¹¹ (amely a C-120/12. P. sz. ügyben előterjesztett fellebbezés tárgyát képezi)

27. A fellebbezési tanács 2009. december 15-i határozata elleni kereset három jogalapon alapult: egyrészt a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának a felszólalási osztály általi megsértése, másrészt a 40/94 rendelet 74. cikke (2) bekezdésének a fellebbezési tanács általi megsértése és hatáskörrel való visszaélés, harmadrészt pedig a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának a fellebbezési tanács általi megsértése.

28. 2011. december 16-án a Törvényszék a keresetet elutasította.

29. A Törvényszék ítéletének 24. pontjában az első jogalapot, mint elfogadhatatlant, elutasította, mivel az nem a fellebbezési tanács határozata ellen irányult.

30. A Törvényszék a második jogalapot, mint megalapozatlant, elutasította. Ítéletének 27. és 28. pontjában először is összefoglalta a végrehajtási rendelet 19. szabálya (1) és (3) bekezdésének tartalmát, valamint azon időpontokat, amikor B. Rintisch bizonyítékokat terjesztett elő.

31. Ezt követően a 29–32. pontban a Törvényszék a 40/94 rendelet 74. cikke (2) bekezdésének szövegével, és az azzal kapcsolatos ítélkezési gyakorlattal foglalkozott, amely szerint egyrészt főszabály szerint a felek a 40/94 rendelet rendelkezéseiben e célból meghatározott határidők lejártát követően is terjeszthetnek tényeket és bizonyítékokat; másrészt a fél nem feltétlenül jogosult arra, hogy a határidőn túl benyújtott tényeket és bizonyítékokat az OHIM figyelembe vegye, harmadrészt pedig az OHIM előtti eljárásokban részt vevő felek azon lehetőségének, hogy tényeket és bizonyítékokat terjesszenek elő az e célból megállapított határidők lejártát követően, az a feltétele, hogy ne létezzen ellenkező rendelkezés.

32. A végrehajtási rendelet 20. szabálya (1) bekezdése, valamint 50. szabálya (1) bekezdése első és harmadik albekezdése szövegének említését követően a Törvényszék azt vizsgálta, hogy az utóbbi olyan „ellenkező rendelkezés”-e, amely kizárja a 20. szabály (1) bekezdésének a fellebbezési tanács előtti eljárásokban történő alkalmazását:

„38 Előjáróban meg kell jegyezni, hogy mivel a felszólalási kérelmet 2007. március 9-én nyújtották be, a jelen ügyre a [végrehajtási rendeletnek] az 1041/2005/EK bizottsági rendelettel történő módosítást követően hatályban lévő változata alkalmazandó. [...] Különösen az utóbbi rendelet (7) preambulumbekzdése szerint az említett módosítás egyik célja a felszólalási eljárással kapcsolatos rendelkezések teljes átalakítása többek között a hiányosságok jogi következményeinek egyértelmű meghatározása érdekében.

39 A felperes álláspontjának elfogadása annak veszélyén túl, hogy a szóban forgó rendelkezések önmagába visszatérő értelmezéséhez vezet, azzal a következménnyel jár, hogy jelentősen korlátozza a módosított [végrehajtási rendelet] 20. szabálya (1) bekezdésének hatályát.

40 Amennyiben a valamely korábbi védjegy létezésének, érvényességének és oltalma terjedelmének bizonyítására szolgáló bizonyítékokat – amelyeket a [végrehajtási rendelet] 20. szabálya (1) bekezdésének a jelen ügyre alkalmazandó új szövege alapján a felszólalási osztály késedelmes benyújtásuk esetén nem vehet figyelembe – a fellebbezési tanács az őt a 40/94 rendelet

11 — Az EBHT-ban nem tették közzé.

74. cikkének (2) bekezdése szerinti mérlegelési jogköre alapján mégis tekintetbe veheti, az 1041/2005 rendeletben az ilyen hiányosság esetére előírt jogkövetkezmény, azaz a felszólalás elutasítása, bizonyos esetekben nem érvényesülhet hatékonyan.

41 Ki kell tehát mondani, hogy a fellebbezési tanács nem tévedett annak megállapítása során, hogy a jelen ügy körülményei között volt olyan rendelkezés, amely kizárta, hogy a felperes által az OHIM-hoz késedelmesen benyújtott bizonyítékokat figyelembe vegyék, és hogy ennél fogva a fellebbezési tanács nem rendelkezett mérlegelési jogkörrel a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdés alapján.”

33. A Törvényszék ezt követően rátért B. Rintischnek a fellebbezési tanács azon állításával kapcsolatos érvére, hogy mérlegelési jogkörét minden esetben a hátrányára gyakorolta volna:

„43 E tekintetben, még ha a fellebbezési tanács úgy is vélte, hogy a jelen ügy körülményei minden esetben kizárják a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdése szerinti mérlegelési jogkörnek a felperes javára történő alkalmazását, a vitatott határozat 39. pontjából egyértelműen kitűnik, hogy e megállapítást tisztán másodlagos jelleggel, és arra tekintettel tették, hogy a CORPO livre [...] ügyben hozott ítélet¹²], amelyen a fellebbezési tanács határozata alapult, a Bíróság előtt fellebbezés tárgyát képezte.

44 Rá kell mutatni, hogy a Bíróság a K & L Ruppert Stiftung kontra OHIM [...] ügyben hozott végzésében¹³] nem kérdőjelezte meg a Törvényszéknek a CORPO livre [...] ügyben alkalmazott megközelítését. Ezenkívül, mivel a fenti 41. pontban levont következtetéssel összhangban a fellebbezési tanács nem rendelkezett a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdésében szabályozott mérlegelési jogkörrel, nem szükséges megvizsgálni a felperes annak kimondására irányuló érveit, hogy a vitatott határozat a tekintetben, az OHIM kontra Kaul [...] ügyben hozott ítéletben¹⁴ lefektetett feltételeket figyelembe véve hibás volt. [...]

[...]

46 A fentiekből következik, hogy a fellebbezési tanács nem sértette meg a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdését azzal, hogy a vitatott határozatban nem vette figyelembe a felperes által a felszólalási osztály elé késedelmesen terjesztett azon dokumentumokat, amelyeket a korábbi védjegyek létezésének és érvényességének bizonyítására szántak.”

34. A Törvényszék az ítélet 47. pontjában elfogadhatatlannak nyilvánította a fellebbezési tanács állítólagos hatáskörrel való visszaélésével kapcsolatos kérelmet, mivel a keresetlevél nem elégítette ki a kereseti kérelem elfogadhatóságának minimális követelményeit, különösen az Európai Unió Bírósága Alapokmányának 21. cikkében és a Törvényszék eljárási szabályzata 44. cikke 1. §-ának c) pontjában szereplő, a kereset alapjául szolgáló jogalapok ismertetésére vonatkozó követelményt, amely rendelkezések az említett szabályzat 130. cikkének 1. §-a és 132. cikkének 1. §-a alapján a szellemi tulajdonnal kapcsolatos ügyekben is alkalmazandók.

35. Ítéletének 62. pontjában a Törvényszék a harmadik jogalapot is elutasította mint megalapozatlant, mivel tekintettel azon korábbi megállapításra, hogy a felszólaló nem bizonyította kellőképpen a korábbi védjegyek létezését és érvényességét, nem vizsgálhatta a felszólalás érdemét, és különösen nem elemezhetette a szóban forgó védjegyek közötti összetéveszthetőség fennállását.

12 — A T-86/05. sz., K & L Ruppert Stiftung kontra OHIM - Lopes de Almeida Cunha és társai ügyben (CORPO livre) 2007. december 12-én hozott ítélet (EBHT 2007., II-4923. o.).

13 — A C-90/08. P. sz. ügyben 2009. március 5-én hozott végzés.

14 — A C-29/05. P. sz. ügyben hozott ítélet (EBHT 2007., I-2213. o.).

A T-109/09.¹⁵ és T-152/09. sz.¹⁶ ügyben hozott ítéletek (amelyek egyenként a C-121/12. P. és a C-122/12. P. sz. ügyben fellebbezés tárgyát képezik)

36. A B. Rintisch által a fellebbezési tanács 2009. január 21-i és 2009. február 3-i határozata ellen benyújtott keresetek ugyanazon a három jogalapon alapultak, mint amelyeket a T-62/09. sz. ügyben felhozott.

37. 2011. december 16-án a Törvényszék elutasította a kereseteket.

38. Mind a T-109/09. sz., mind pedig a T-152/09. sz. ügyben a Törvényszék elutasította mindhárom jogalapot azon érvelés alapján, amely lényegében a T-62/09. sz. ügyben hozott (jelenleg a C-120/12. P. sz. ügyben fellebbezés tárgyát képező) ítéletben az azonos jogalapok elutasítását eredményezte.

A fellebbezések és a fellebbezésekben kért jogorvoslati kérelmek összefoglalása

39. Valamennyi fellebbezésben B. Rintisch azt kéri a Bíróságtól, hogy helyezze hatályon kívül a Törvényszék határozatát, és az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.

40. A fellebbezések két jogalapon alapulnak: egyrészt a 40/94 rendelet 74. cikke (2) bekezdésének megsértésén, azaz azon, hogy a Törvényszék tévesen mondta ki, miszerint a fellebbezési tanács nem rendelkezik mérlegelési jogkörrel annak eldöntése során, hogy a felszólaló nem bizonyította a korábbi védjegyek létezését, másrészt pedig hatáskörrel való visszaélésén.

A felek által a három fellebbezés keretében előadott érvek összefoglalása

A 40/94 rendelet 74. cikke (2) bekezdésének megsértése

41. B. Rintisch azzal érvel, hogy a Törvényszék tévesen értelmezte a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdését és a végrehajtási rendelet 50. szabályának (1) bekezdését. A Törvényszék tévedett, amikor azt állapította meg, hogy a fellebbezési tanács nem rendelkezik mérlegelési jogkörrel annak eldöntése során, hogy a felszólalási osztály által megállapított határidő lejártát követően benyújtott dokumentumok figyelembe vehetők-e döntésének meghozatala során. A Törvényszék szintén hibát vétett, amikor elmulasztotta megállapítani, hogy a fellebbezési tanács tévesen gyakorolta a 74. cikk (2) bekezdésében részére biztosított mérlegelési jogköröket.

Rendelkezik-e a fellebbezési tanács mérlegelési jogkörrel?

42. B. Rintisch a Henkel kontra OHIM – LHS (UK) (Kleencare) ügyben hozott ítéletre hivatkozik, amelyben a Törvényszék kimondta, hogy a „funkcionális folyamatosságból következik, hogy a [...] 74. cikk[...] (1) bekezdése végének alkalmazási körében a fellebbezési tanácsnak a határozatát az érintett fél által akár az első fokon döntő fórum előtti eljárásban, akár – a 74. cikk (2) bekezdésének fenntartásával – a fellebbezési eljárásban előterjesztett, valamennyi ténybeli és jogi elemre kell alapítania”.¹⁷ A fellebbezési tanácsnak tehát figyelembe kellett vennie a felszólalási osztályhoz a határidő lejártát követően benyújtott dokumentumokat, így a védjegyek megújítását bizonyító dokumentumok fordítását.

15 – Az EBHT-ban nem tették közzé.

16 – Az EBHT-ban nem tették közzé.

17 – A T-308/01. sz. ügyben hozott ítélet (EBHT 2003., II-3253. o.) 32. pontja.

43. Jóllehet B. Rintisch elfogadja, amit a Bíróság az OHIM kontra Kaul¹⁸ ügyben hozott ítéletben kimondott, azaz hogy a 74. cikk (2) bekezdésében biztosított mérlegelési jogkör gyakorlásának az ellenkező rendelkezés hiánya a feltétele, azzal érvel, hogy e rendelkezés önmagában nem tartalmaz ilyen feltételt. Egyéb szabály sem zárja ki a fellebbezési tanács e mérlegelési jogkörének gyakorlását. Úgy tűnik tehát, hogy vitatja az OHIM kontra Kaul ügyben hozott ítéletben kimondott elv érvényességét.

44. B. Rintisch azt állítja, hogy jóllehet a 20. szabály (1) bekezdése kétségtelenül alkalmazandó a felszólalási eljárásokra, a Törvényszék elmulasztotta figyelembe venni, hogy az 50. szabály (1) bekezdése megelőzi a 20. szabály (1) bekezdését annyiban, amennyiben mérlegelési jogkört biztosít a fellebbezési tanács részére. A Törvényszék figyelmen kívül hagyta, hogy az 50. szabály (1) bekezdésének harmadik albekezdése, amely a fellebbezések vizsgálatára vonatkozó különös rendelkezés, kifejezetten a 74. cikke (2) bekezdésének alkalmazásáról rendelkezik. E tekintetben a Törvényszék elmulasztott különbséget tenni a teljes mértékben új tények, és a „további vagy kiegészítő” tények és bizonyítékok késedelmes előterjesztése között. A Törvényszéknek tehát ki kellett volna mondania, hogy a 74. cikk (2) bekezdése alapján a fellebbezési tanácsnak figyelembe kellett volna vennie a határidő lejártát követően benyújtott fordításokat.

45. Az OHIM azzal érvel, hogy az első fellebbezési jogalappal felvetett probléma két megfontolás alapján oldható meg. Először a 20. szabály (1) bekezdését a történeti háttérre tekintettel kell értelmezni. Régebbi változatában e szabály *nem* mondta ki, milyen következménnyel jár a 19. szabály (1) bekezdésében szereplő határidők be nem tartása. Az 1041/2005 rendelettel módosított 20. szabály (1) bekezdése jelenleg kifejezetten úgy rendelkezik, hogy a felszólalást, mint megalapozatlant, el kell utasítani, ha a felszólaló a 19. szabály (1) bekezdésében szereplő határidő lejártát megelőzően nem bizonyította korábbi védjegyének létezését, érvényességét és oltalmának terjedelmét. Másodszor a 19. szabály (3) bekezdése egyértelműen kimondja, hogy a felszólalási eljárásban a bizonyítékokat az eljárás nyelvén kell benyújtani, vagy ilyen nyelvű fordítást kell mellékelni. Ezen elv az *audi alteram partem* elv tiszteletben tartásának és a felek közötti fegyveregyenlőségnek az *inter partes* eljárásokban való biztosítása szükségességén alapul. A lajstromozási okiratokból eredő bizonyítékok tehát csak akkor vehetők figyelembe, ha megfelelnek a 19. szabály (3) bekezdésében szereplő követelményeknek. A Törvényszék tehát helyesen mondta ki, hogy a végrehajtási rendelet 20. szabályának (1) bekezdése kizár minden mérlegelést annak eldöntése során, hogy figyelembe vehetők-e a határidő lejártát követően benyújtott bizonyítékok és fordítások.

46. Az OHIM ezt követően a 20. szabály és a 22. szabály (2) bekezdése közötti esetleges párhuzammal foglalkozik. Az utóbbi szabály és a bizonyítékoknak az OHIM által megállapított határidő lejártát követően történő benyújtása folytán e szabály értelmében előálló következmények tekintetében a Törvényszék korábban megkülönböztette a kezdeti bizonyítékot a kiegészítő bizonyítéktól. Az OHIM álláspontja szerint az említett ítélkezési gyakorlat a bizonyítékoknak a felszólalási eljárások későbbi szakaszában történő előterjesztésére vonatkozik. A tényleges használat bizonyításával kapcsolatban az OHIM elismeri, hogy az előterjesztett bizonyíték minősége vonatkozásában eltérő értelmezések merülhetnek fel, és rugalmasságra lehet szükség. A korábbi jogok létezésének és érvényességének bizonyítása összefüggésében azonban soha nem kétséges a benyújtott dokumentumok elégségessége. Következésképpen az elhatárolás ezen összefüggésben nem releváns.

47. A Bariatrixtól eltérően, amely nem avatkozott be a C-120/12. P. sz. ügyben, a Valfleuri beavatkozott a C-121/12. P. és a C-122/12. P. sz. ügyben. Az az álláspontja, hogy a jelen fellebbezésekhez vezető körülmények között az OHIM nem rendelkezik mérlegelési jogkörrel. Érvelése a végrehajtási rendelet 19. és 20. szabályának szövegén alapul, valamint azon a tényen, hogy mindkét rendelkezés kizárja, hogy az OHIM további időt biztosítson a felszólaló részére a korábbi védjegy létezésének, érvényességének és oltalma terjedelmének bizonyítására. Vitatja továbbá B. Rintisch olyan ítélkezési gyakorlatra való hivatkozását, amely nem érinti az 1041/2005 rendelettel módosított végrehajtási

18 — A fenti 14. lábjegyzetben hivatkozott ítélet 42. pontja.

rendelet 19. és 20. szabályának alkalmazását. A Valfleuri rámutat, hogy a jelen ügyekben már az OHIM által megállapított határidő lejártát megelőzően B. Rintisch birtokában voltak a megkövetelt okirati bizonyítékok, ő azonban semmilyen indokot nem hozott fel arra, hogy miért tartotta vissza a dokumentumokat 2007 októberéig.

A fellebbezési tanács mérlegelési jogkörének gyakorlása

48. B. Rintisch azt állítja, hogy a Törvényszéknek meg kellett volna állapítania, hogy a fellebbezési tanács tévesen mondta ki, miszerint ha rendelkezett volna mérlegelési jogkörrel a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdése alapján, azt a hátrányára gyakorolta volna. E ponton a Törvényszéknek meg kellett volna vizsgálnia arra vonatkozó érveit, hogy a fellebbezési tanács elmulasztott annak megfontolását, hogy a határidő lejártát követően benyújtott bizonyítékok figyelembevételére igazolt-e, mivel egyrészt a dokumentumok első látásra relevánsak lehettek a felszólalási eljárás kimenetele szempontjából, másrészt pedig az eljárás azon szakasza, amelynek során a késedelmes benyújtás történt, illetve annak körülményei ezt nem zárták ki.

49. Az OHIM azt állítja, hogy e kérelem csak akkor releváns, ha a Bíróság megállapítja, hogy a fellebbezési tanács rendelkezik mérlegelési jogkörrel. Mindenesetre a fellebbezési tanács kifejtette, hogy az ügy körülményei között hogyan gyakorolná e jogkörét.

Hatáskörrel való visszaélés

50. Úgy tűnik, B. Rintisch a fellebbezés második jogalapjaként a Törvényszék hatáskörrel való visszaélésére hivatkozik. E jogalap alátámasztására azonban semmilyen konkrét érvet nem terjesztett elő.

51. Az OHIM bizonytalan a tekintetben, hogy e jogalap továbbra is a fellebbezés tárgyát képezi-e. Mindenesetre érvek hiányában azt elfogadhatatlanként el kell utasítani.

Értékelés

A fellebbezési tanács mérlegelési jogköre és e jogkörének gyakorlása

52. Az első fellebbezési jogalap két részre osztható. Az első rész arra vonatkozik, hogy a fellebbezési tanács rendelkezik-e mérlegelési jogkörrel arra, hogy figyelembe vegye a korábbi védjegyek létezésének és érvényességének bizonyítékait, valamint e bizonyítékok fordítását, ha azokat a felszólalási osztály által megállapított határidő lejártát követően nyújtották be. A második rész e mérlegelési jogkör gyakorlását érinti, amennyiben az fennáll.

Rendelkezik-e a fellebbezési tanács mérlegelési jogkörrel?

53. A szintén ma ismertetett C-621/11. P. sz., New Yorker SHK Jeans kontra OHIM ügyre vonatkozó indítványomban kifejtettem, hogy az OHIM-ot a bizonyítékok figyelembevételére kapcsán megillető mérlegelési jogkör terjedelmének vizsgálata során valamennyi eljárástípus esetében abból kell kiindulni, hogy az OHIM – a felszólalási osztályt és a fellebbezési tanácsot is beleértve – rendszerint nem rendelkezik mérlegelési jogkörrel a megállapított határidőn túl benyújtott bizonyítékok figyelembevételére vonatkozásában.

54. A New Yorker SHK Jeans kontra OHIM ügyben benyújtott fellebbezés arra vonatkozott, hogy a felszólalási osztály rendelkezik-e mérlegelési jogkörrel annak eldöntése során, hogy figyelembe vegye-e az OHIM által a felszólalási eljárásban a tényleges használat bizonyítása érdekében megállapított határidő lejártát követően, második körben benyújtott bizonyítékot.

55. A jelen fellebbezés érinti egyrészt a felszólaló által hivatkozott védjegyek létezésének és érvényességének bizonyítékait, másrészt pedig e bizonyítékok fordítását. A bizonyítékot annak érdekében kell benyújtani, hogy a felszólalási eljárás túljusson a kezdeti szakaszán. Amennyiben nincs létező, érvényes védjegy, nem lehet szó valamely új védjegy bejelentésével szembeni felszólalásról.

56. A 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdésében szereplő főszabály alapján számomra – ahogyan a Törvényszék¹⁹ számára is – egyértelműnek tűnik, hogy ehelyütt is abból kell kiindulni, hogy a fellebbezési tanács rendelkezik mérlegelési jogkörrel.

57. Tartalmaz-e a 40/94 rendelet vagy a végrehajtási rendelet olyan kivételt, amely a szóban forgó három fellebbezés összefüggésében alkalmazandó?

58. E kérdést elsőként a bizonyítékok benyújtása kapcsán vizsgálom, a fordításokkal pedig külön foglalkozom.

59. A 74. cikk (2) bekezdésén kívül a 40/94 rendelet nem tartalmaz kifejezett szabályt a fellebbezési tanács annak eldöntésére vonatkozó mérlegelési jogkörével kapcsolatban, hogy figyelembe vegye-e a védjegyek létezésének és érvényességének a felszólalási osztály által kitűzött határidő lejártát követően benyújtott bizonyítékát.²⁰

60. A 40/94 rendelet 42. cikkének (1) bekezdése azonban egyértelművé teszi, hogy kizárólag a (korábbi) védjegyek jogosultjai szólalhatnak fel valamely védjegy lajstromozásával szemben. A felszólalónak tehát információt kell szolgáltatnia az általa hivatkozott védjegyről és az ahhoz fűződő jogairól. E tények, azaz a védjegy létezésének és érvényességének tárgyi bizonyítéka később is benyújtható a felszólalási osztály részére.²¹

61. Jóllehet a tárgyi bizonyítékot nem kell a felszólalási kérelemmel együtt benyújtani, a védjegy létezésére és érvényességére vonatkozó információ a felszólalás elfogadhatóságához kapcsolódik. Azt tehát a felszólalási osztálynak a felszólalás érdemi vizsgálatát megelőzően ismernie kell. Az eljárási hatékonyság, a megfelelő ügyintézés és a jogbiztonság igénye engem arra a következtetésre vezettek, hogy ilyen összefüggésben nézve a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdését úgy kell érteni, mint amely kizárja a fellebbezési tanács azon lehetőségét, hogy figyelembe vegye azt a bizonyítékot, amelyet anélkül hogy a felszólalási eljárás bármely korábbi szakaszában egészében benyújtottak volna, a felszólalás elfogadhatóságához kapcsolódó körülmény – mint például (különösen) a (korábbi) védjegy létezésének és érvényességének – bizonyítása érdekében nyújtanak be.

62. A végrehajtási rendelet 50. szabálya (1) bekezdésének harmadik albekezdése megerősíti ezen álláspontot.

63. Az 50. szabály (1) bekezdése harmadik albekezdésének első része tartalmazza a felszólalási osztály határozatai ellen benyújtott fellebbezésekre alkalmazandó főszabályt. E szabályt és különösen a „korlátozza” kifejezést úgy értelmezem, hogy a fellebbezési tanács csupán azon tényeket és bizonyítékokat veheti figyelembe, amelyeket a „a felszólalási osztály által a rendelettel és e szabályokkal összhangban megadott” határidőn belül nyújtottak be. Jóllehet a szöveg nem tesz különbséget a korábbi

19 — Lásd a T-62/09. sz. ügyben hozott, fellebbezés tárgyát képező ítélet 30. pontját, valamint a T-109/09. sz. és T-152/09. sz. ügyekben hozott, fellebbezés tárgyát képező ítélet 31. pontját.

20 — Lásd a végrehajtási rendelet 15. szabályát.

21 — Lásd a végrehajtási rendelet 19. szabályát.

védjegyek létezésének és érvényességének bizonyítékai, illetve más bizonyítékok között, a 40/94 rendelet és a végrehajtási rendelet több rendelkezése szabályozza a bizonyítékok e két fajtájának benyújtását. A végrehajtási rendelet 19. és 20. szabálya rendezi a korábbi védjegyek létezése és érvényessége bizonyítékainak, valamint az előterjesztett dokumentumok fordításainak benyújtását.

64. A B. Rintisch által hivatkozott érveléssel ellentétben az 50. szabály (1) cikke harmadik albekezdésének első része tehát nem „előzi meg” a 20. szabály (1) bekezdését. Ezzel szemben inkább e rendelkezéshez „utal”, és a „további vagy kiegészítő tények és bizonyítékokon” kívüli tények és bizonyítékok tekintetében kizárja annak lehetőségét, hogy a fellebbezési tanács megvizsgálja a felszólalási osztály által a 40/94 rendelettel vagy a végrehajtási rendelettel összhangban kitűzött vagy megállapított határidőn túl előterjesztett tényeket és bizonyítékokat. A fellebbezési tanács a felszólalási osztályhoz²² hasonlóan nem rendelkezik mérlegelési jogkörrel annak eldöntése során, hogy figyelembe vegyen-e ilyen bizonyítékokat.

65. A második rész minősíti a mondat első felében szereplő szabályt: e szabály alkalmazandó, „kivéve ha a fellebbezési tanács úgy véli, hogy a rendelet 74. cikkének (2) bekezdése értelmében további vagy kiegészítő tényeket és bizonyítékokat kell figyelembe venni”, mely utóbbi rendelkezés a mérlegelési főszabályt tartalmazza.

66. Az, hogy a fellebbezési tanács rendelkezik-e ilyen hatáskörrel, tehát attól függ, hogy a korábbi védjegyek létezésének és érvényességének bizonyítékai „további vagy kiegészítő” jellegűnek tekinthetők-e.²³ Jóllehet a jelen fellebbezések szempontjából nem tartom szükségesnek, hogy megadjam e kifejezések kimerítő meghatározását, nyilvánvaló, hogy ahhoz, hogy valamely bizonyíték ilyennek minősüljön, az eljárás korábbi szakaszában egyéb bizonyítékokat kellett előterjeszteni.

67. Olyan körülmények között, amikor a végrehajtási rendelet meghatározza egyrészt a valamely tény bizonyítására elfogadott bizonyítékok elengedhetetlen alaki feltételeit, másrészt pedig az e bizonyítékok benyújtására rendelkezésre álló határidőt, nem gondolom, hogy a felszólaló nem megfelelő bizonyítékokat nyújthatna be a megállapított határidőn belül, és a későbbiekben, adott esetben a fellebbezés keretében, „további vagy kiegészítő” bizonyíték címén olyan bizonyítékokat nyújthatna be, amelyek valójában elengedhetetlenek.

68. Függetlenül a felszólalás jogalapjától a felszólaló *minden esetben* köteles benyújtani az annak alapjául szolgáló védjegyek létezésének, érvényességének és oltalma terjedelmének bizonyítékát. A végrehajtási rendelet 19. szabályának (2) bekezdése kimondja: „[a] felszólaló különösen az alábbi bizonyítékokat nyújtja be”. E szabály (2) bekezdése a) pontjának ii. alpontjában ezt követően meghatározza az abban az esetben megkövetelt okirati bizonyítékokat, ha a felszólalás nem közösségi védjegy alapul, nevezetesen a vonatkozó lajstromozási okiratot, és adott esetben a legutóbbi megújítási okiratot.

69. Az 1041/2005 rendelettel történő módosítása óta a 20. szabály (1) bekezdése egyértelműen meghatározza annak következményét, ha a felszólaló elmulasztja a vonatkozó lajstromozási okiratnak (és adott esetben megújítási okiratoknak) a felszólalási osztály által meghatározott határidő lejártát megelőző benyújtását: „a felszólalást elutasítják mint megalapozatlant”.

70. Bár kétségtelen, hogy a fenti fordulat hasonló a végrehajtási rendelet 22. szabályának (2) bekezdésében szereplő „a Hivatal a felszólalást elutasítja” fordulathoz, úgy vélem, hogy e fordulatokat eltérően kell értelmezni.

22 — Lásd az alábbi 74. pontot.

23 — Az 50. szabály (1) bekezdése harmadik albekezdésének különböző nyelvi változatai nem egyeznek meg teljes mértékben egymással. Például a francia szöveg „faits et preuves nouveaux ou supplémentaires”-t említ, a holland szövegben „aanvullende feiten en bewijsstukken” szerepel.

71. A C-621/11. P. sz., New Yorker SHK Jeans kontra OHIM ügyben ismertetett indítványomban arra a következtetésre jutottam, hogy a végrehajtási rendelet 22. szabálya (2) bekezdésének második mondata alapján a felszólalási osztálynak el kell utasítania a felszólalást, ha az OHIM által megállapított határidő lejártakor *nem* nyújtották be a védjegy tényleges használatának bizonyítékát.²⁴ Azt is állítottam, hogy a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdésében szereplő főszabály alóli kivétel nem alkalmazandó, ha felszólaló – akinek a védjegye tényleges használatát kell bizonyítani – e használatra vonatkozóan kezdetben jóhiszeműen hihető bizonyítékokat nyújtott be.²⁵ Noha a 22. szabály (3) bekezdése leírja, hogy mit kell bizonyítani, és a 22. szabály (4) bekezdése felsorolja, hogy ezt milyen módokon lehet megtenni, nem létezik kimerítő felsorolása azon elengedhetetlen okirati bizonyítékoknak, amelyeket a tényleges használat bizonyítása kötelezettségének teljesítése érdekében be kell nyújtani. A körülmények – így a védjegy típusa és a védjegyhasználattal érintett piac – függvényében a bizonyítékok minősége és mennyisége változhat, és a kezdetben benyújtott bizonyítékok elégségességét a felperes jogosan vonhatja kétségbe az *inter partes* eljárás során.

72. A 20. szabály (1) bekezdését én nem így értelmezem. A 19. szabály (2) bekezdése a) pontja ii. alpontjában a jogalkotó alapvetően bizonyítási küszöböt határozott meg: a nem közösségi védjegyként lajstromozott védjegyek esetében a felszólaló köteles benyújtani a vonatkozó lajstromozási okiratot, és adott esetben a legutóbbi megújítási okiratot, amelyen szerepel, hogy a védjegy oltalmának időtartama meghaladja a felszólalási osztály által megállapított határidőt és annak bármilyen meghosszabbítását, illetve a védjegyet lajstromba vevő szerv által kibocsátott valamennyi egyenértékű dokumentumot.

73. A felszólaló vagy benyújtja a vonatkozó lajstromozási okiratot (és adott esetben megújítási okiratot), vagy sem. Egyetértek tehát az OHIM-mal abban, hogy nincs lehetőség a bizonyítékok elégségességének megkérdőjelezésére, vagy annak megvitatására, hogy azok további vagy kiegészítő jellegűek a korábban benyújtott bizonyítékokhoz képest. Az elengedhetetlen okirati bizonyítékok nem lehetnek további vagy kiegészítő jellegűek más okirati bizonyítékokhoz képest. (Az utóbbiak azonban lehetnek további vagy kiegészítő jellegűek az előbbiekhöz képest.)

74. B. Rintischtől eltérően én nem gondolom úgy, hogy van jogalapja a felszólalási osztályhoz a határidő lejártát követően benyújtott dokumentumok és a fellebbezési tanácshoz ezen időpontot követően benyújtott dokumentumok megkülönböztetésének. Értelmezésem szerint a végrehajtási rendelet 19. szabálya (2) bekezdése a) pontjának ii. alpontja alapján a felszólalási osztály nem mérlegelheti, hogy figyelembe veszi-e a megállapított határidőn túl benyújtott lajstromozási okiratokat vagy megújítási okiratokat. A funkcionális folyamatosság elvével összhangban és ellenkező rendelkezés hiányában nincs jogalapja annak, hogy a fellebbezési tanács figyelembe vehesse azon késedelmesen benyújtott elengedhetetlen bizonyítékokat, amelyeket a felszólalási osztály sem vehet figyelembe. A folyamatosság megköveteli a következetességet az azonos szabályok alkalmazása során.²⁶

75. Véleményem szerint ugyanezen következtetés alkalmazandó a vonatkozó lajstromozási okiratok (és adott esetben megújítási okiratok) fordításainak késedelmes benyújtására.

76. A végrehajtási rendelet 19. szabályának (3) bekezdése egyértelműen úgy rendelkezik, hogy a 19. szabály (2) bekezdésében leírt dokumentumokat vagy az eljárás nyelvén, vagy fordítással együtt kell benyújtani. Ugyanezen szabály kimondja, hogy a fordítást „az eredeti dokumentum benyújtására rendelkezésre álló határidőn belül” kell benyújtani. A 19. szabály (4) bekezdése szerint azon dokumentumokat, amelyeket a megállapított határidőben nem nyújtanak be, vagy nem fordítanak le,

24 — Lásd a fenti 53. pontban hivatkozott New Yorker SHK Jeans kontra OHIM ügyre vonatkozó indítványom 57. pontját.

25 — Uo. 65. pont; a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdése a hivatkozott ügyben szóban forgó 207/2009 rendelet 76. cikke (2) bekezdésének megfelelője.

26 — Lásd a fenti 14. lányszövegben hivatkozott OHIM kontra Kaul ügyre vonatkozó indítványom 111. pontját.

az OHIM „nem veszi figyelembe”. Ezen egyértelmű kifejezések alapján úgy tűnik számomra, hogy a felszólalási osztály nem rendelkezhet mérlegelési jogkörrel annak eldöntése során, hogy figyelembe veszi-e a 19. szabály (2) bekezdése a) pontja ii. alpontjában leírt dokumentumok késedelmesen benyújtott fordításait. A fellebbezési tanács sem rendelkezhet e jogkörrel.

77. A fenti megfontolások alapján úgy vélem, hogy a Törvényszék helyesen állapította meg, hogy a fellebbezési tanács nem tévedett annak kimondásakor, hogy nem rendelkezik mérlegelési jogkörrel a felszólalási osztály által meghatározott határidő lejártát követően benyújtott, a korábbi védjegyek létezése és érvényessége bizonyítékainak figyelembevételére.

A fellebbezési tanács mérlegelési jogkörének gyakorlása

78. Amennyiben a fellebbezési tanács nem rendelkezik mérlegelési jogkörrel arra, hogy figyelembe vegye egyrésztől azon bizonyítékokat, amelyek sem további, sem pedig kiegészítő jellegűek, másrésztől pedig a felszólalási osztály által meghatározott határidő lejártát követően benyújtott fordításokat, nincs lehetőség annak vizsgálatára, hogy hogyan gyakorolhatta volna, vagy kellett volna gyakorolnia e jogkörét.

79. Osztom tehát az OHIM azon álláspontját, hogy e fellebbezési jogalap csak akkor releváns, ha a Bíróság megállapítja, miszerint a Törvényszék tévesen értelmezte a 40/94 rendelet 74. cikkének (2) bekezdését, és kimondja, hogy a három fellebbezés tárgyát képező bizonyítékok és fordítások kapcsán a fellebbezési tanács mérlegelési jogkörrel rendelkezik annak eldöntése során, hogy figyelembe veszi-e ezen dokumentumokat. Tekintettel az említett jogalap első részével kapcsolatban általam levont következtetésre, a második részét a továbbiakban nem vizsgálom.

Hatáskörrel való visszaélés

80. Egyetértek az OHIM-mal abban, hogy a második fellebbezési jogalapot alátámasztó, indokolt érvek hiányában azt elfogadhatatlanként el kell utasítani.

Költségek

81. Az eljárási szabályzat 138. cikkének 1. §-a szerint, amely ugyanezen szabályzat 184. cikkének 1. §-a értelmében a fellebbezési eljárásra is alkalmazandó, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A 184. cikk 4. §-a kimondja, hogy a Bíróság azt az elsőfokú eljárásba beavatkozót, amely részt vesz az eljárásban, kötelezheti a saját költségeinek a viselésére.

82. Az OHIM valamennyi esetben kérte a költségeinek viselésére való kötelezést, és a Valfleuri kérte a C-121/12. P. és a C-122/12. P. sz. ügyben felmerült költségeinek viselésére való kötelezést. Értékelésem szerint B. Rintisch-t valamennyi ügyben pervesztesnek kell tekinteni.

Végkövetkeztetések

83. A fenti indokok alapján azt javaslom, hogy a Bíróság az alábbiak szerint döntsön:

- teljes egészükben utasítsa el a fellebbezéseket;
- B. Rintischt kötelezze az OHIM-nál, valamint a C-121/12. P. és a C-122/12. P. sz. ügyben beavatkozónál felmerült költségek viselésére.